

Socialdarwinisme

Ideologifabrikker fra Dr. Paul Joseph Goebbels propagandamaskine til tænketanken Cepos har i overensstemmelse med den socialdarwinistiske ideologi forsøgt at identificere og legitimere de heldiges held med alles held. Jøderne og taberne på markedet har stået for afsløringen af ideologien som propaganda og løgn

Eksemplerne på vestens pragmatiske omgang med socialdarwinismens forskellige historiske nedslag på verdensscenen bekræfter performativt, hvordan man snævert har identificeret sig med og prioriteret sin egen velstand og frihed frem for den entydigt dedikerede kamp mod ondt.

Den officielle demokratiske afstandtagen fra af nazismen og fascismen f.eks. er skiftevis blevet brugt og tilsidesat ud fra demokratiernes hensyn til, hvad der konkret og historisk har været opportunt for de erklærede demokratiers egne militære, sociale og materielle bekvemmelighed, og aldrig af hensyn til principperne i sig selv.

I bestræbelserne på at gøre det bekvemt for os selv har vi demokrater brugt den moralske fordømmelse af den socialdarwinistiske ophøjelse af kampen for overlevelse til livets mening, når vi så vor egen fordel (overlevelse) i det, men altså kun her, og dermed performativt bekræftet realitetsprincippet bag i den ideologi, vi eksplicit tager afstand fra i samme handling. Det er afsløret i de tilfælde, hvor vi kunne have mistet ved at holde fast i fordømmelsen af nazismen og fascismen, men undlod det af samme grund. Således blev det direkte forbudt i Danmark at deltage i kampen mod Francisco Franco i trediverne, og man arbejdede sammen med den nazistiske besættelsesmagt, både før og efter besættelsen og ind til det blev klart, at Hitler ville tabe krigen.

Socialdarwinismen figurerede den gang som nu som pragmatismens underliggende realitetsprincip i den "frie" såvel som den "ufrie" verdens kognitive referenceramme. Selv anvendelsen af fordømmelsen af socialdarwinismen fungerer med udgangspunkt i ideologiens realitetsprincip¹.

Såvel den frie verdens demokrater som det økonomisk fremstormende Kina bekræfter med sine dispositioner, at man kognitivt går ud fra den samme form for socialdarwinistisk underliggende nødvendighed.

De vestlige demokratier har for længst identificeret muligheden for den ultimative lykke for flest muligt med forestillingen markedet, som det der sikrer de bedst egnedes sejr, altså vor egen, som vi igen identificerer med fremskridtets sejr. Ideologifabrikker fra Dr. Paul Joseph Goebbels propagandamaskine til tænketanken Cepos har i overensstemmelse med den socialdarwinistiske ideologi forsøgt at identificere og legitimere de heldiges held med alles held. Jøderne og taberne på markedet har stået for afsløringen af ideologien som propaganda og løgn.

---

¹ Der hvor socialdarwinismen fungerer som realitetsprincip, dvs. over alt hvor det kognitivt tages som udgangspunkt, at alles kamp mod alle er normen, der bliver det alles kamp mod alle. For alene det, at nogle orienterer sig mod hinanden som om livet var deres kamp mod alle, betyder at alle må agere som om livet var en kamp for overlevelse, ellers ryger de bag af dansen. Det ideologiske består i idealiseringen af kampen for overlevelse og af de selektive mekanismer, der først blev beskrevet af Darwin. Kronikkens pointe ligger i at både tilslutningen til og fordømmelsen af ideologien kan ses som bekræftelse af socialdarwinismen som realitetsprincip, benyttes i kampen for overlevelse eller succes, hvilket er sket i en grad, så man må sige at både socialdarwinister og modstandere af ideologien har bekræftet den som realitetsprincip.

De mindre egnede bliver muligvis ikke bare skudt her hos os i dag, men de skal heller ikke være trendsættere, og med privatiseringen af [sundhedsvæsenet](#) afslører det sig, hvor lavt prioriteret deres overlevelse er. De holdes i live i periferien af det centrale, hvor de sejrendes livsstil hersker og bruger taberne til at danne kontrasten til sig selv, som den levende baggrund hvorpå de sejrendes storsind og tolerance fremstår. Hvad de ultraliberale tænketanke fortæller os, er at vi i princippet er frie og lige og derfor kun kan takke vore egne evner eller mangel på samme for resultatet, som samlet set altid vil blive det bedste, så længe de bedst egnede sætter trenden.

Den vestlige verdens officielle hævde af individets principielle frihed og lighed for loven er del af den herskende orden og dens social nødvendighed, hvor kineserne med samme form for nødvendighed identificerer sig med deres nation og økonomi som deres udtryk for det bedst egnedes overlevelse.

Deres selvforståelse er måske endda mindre hyklerisk. Den konkrete realitet er forpligtende som udgangspunktet for mulighederne, og behøver ikke pakkes ind i demokratisk frihed, ideologi og private holdninger.

Danmarks atletikforbund besluttede i begyndelsen af 1940, at fortsætte det sportslige samkvem med besættelsesmagten. Man retfærdiggjorde det med hævde af, at sport og politik er to forskellige ting og med en pragmatiske indstilling, som også lå bag den danske regerings samarbejdspolitik.

Nazi-tyskland lagde derimod ikke skjul på, at det sportslige samkvem havde politisk betydning. Sportsarrangementerne var masseoptog sat op for at symbolisere den ariske races fysiske og psykiske overlegenhed, og man satsede massivt på symbolsk at identificere nazisme med sundhed. Kampen om "lebensraum" var en konkret krig på alle fronter, racen, dens renhed og overlegenhed var det ideologiske budskab, det man kæmpede for i krigen og som man ville vise værdien af i sporten og kunsten.

Danskernes bekvemme position og delvise identificering med de sportsligt og politisk proklamerede idealer var udtryk for det store tavse og pragmatiske flertals respekt for overmagten med dens værdier. I de sportslige arrangementer gik masserne med under symbolerne. Danskerne var både stolte af sine svømmepigers præstationer, og kunne heller ikke andet end føle sig stolte over Hitlers bifald til dem, når de svømmede over Østersøen smurt ind i svinefedt for at blive hyldet af den store leder. Det tavse flertal af danskere var passivt og mere eller mindre frivilligt med i den selvforståelse, der promoveredes i dét, der ind til da var verdenshistoriens mest gennemførte og systematiske propagandamaskine spændt for den socialdarwinistiske ideologi.

Først da det blev tydeligt, at Hitler ville tabe krigen, fik det politiske Danmark kolde fødder, og man trak sig tilbage fra samarbejdspolitikken. Da man i løbet af 1943 kunne se at Hitler-tyskland ville tabe krigen, fik man travlt med at distancere sig fra nazismen og dens socialdarwinistiske ideologi. Nazismen var da ikke længere et succeskriterium, men taberen og dermed også moralsk at foragte. Da krigen var slut, kunne man så henvise til, at man da ikke havde identificeret sig med den nazistiske ideologi. Det faktum, at man var parat til at overtage ideologien, så lang tid den så ud til at vinde, huskede man omhyggeligt at glemme. Det politiske system adskilte sig ikke fundamentalt fra resten af Nazi-tyskland. De mange former for medløberi, som fandtes i Tyskland, var ikke anderledes, end dem der var i Danmark.

Når man i dag understreger, hvor dumt det er at sætte sig op mod Kina, som er dette århundredes kommende økonomiske supermagt, så er det udtryk for en lignende pragmatisk indstilling.

Det er rigtigt at vi er hyklere, når vi overhovedet protesterer mod overgrebene på menneskerettighederne i Kina. Danmark har ingen moralsk stemme, efter som folket har genvalgt en regering, der på en løgn trodsede international lov, med det formål at tage Iraks enorme oliereserver. Enhver snak om boykot fra vores side er hykleri.

At man så også begrundet det sportslige og økonomiske [samkvem](#) med, at det er vejen frem til demokrati og succes i enhver forstand, det er udtryk for den mere gennemførte og patetiske form for globalt herskende normativitet.

Normen på globalt plan hedder ”økonomisk diktatur”, hvor ethvert demokratisk defineret hensyn til andet end den økonomiske vækst må vige til fordel for den økonomiske vækst. Demokrati er fernis, ikke andet.

Danmark har afskaffet demokratiet med demokratiske beslutninger om at overlade mere end 90 % af lovgivningen til et EU, hvor alle lovforslag kommer fra en kommission, der mangler det folkelige mandat, og som lader direktiverne formulere i hemmelige udvalg, der mestendels består af erhvervsinteresser.

De økonomiske succeskriterier, som demokratiet er tilsidesat af hensyn til hos os, og som Kina uden demokratisk hykleri for længst har udråbt til det overordnede sande mål for alt, truer med at negere sig selv, i forlængelse af vækstens effekt på sine egne mulighedsbetingelser i det økonomiske systems omverden.

Prioriteringerne mellem demokrati, menneskerettigheder og økonomi viser det politiske systems sande indstilling. Argumentationen, som går på at den økonomiske vækst er forudsætningen for den demokratiske udvikling, og at det ikke fører til noget at sætte sig op imod det Kinesiske diktatur, hævde Tibets rettigheder og boykotte den økonomiske kæmpe med politiske begrundelser, er udtryk for en indifferent pragmatisk indstilling, medløberi og prioritering af vor egen økonomiske bekvemmelighed under dække af den [økonomiske nødvendighed](#).

Det politiske system har yderligere i forbindelse med den globale finanskriser for alvor vist, hvor stærk man er i troen på det fri marked. Med verdenshistoriens største politiske intervention i det finansielle system har man for alvor demonstreret, hvor mange principper man er parat til at tilsidesætte for at redde genstanden for sin tro. Dette afslører, at man ikke for alvor har forstået logikken i sin adfærd, end sige det sande [magtforhold](#), der afslører sig med den politiske handling.

Det politiske system har i stor stil sat det fri marked ud af kraft, med den handling som sigter på at bevare det. Paradokset er så fundamentalt, så man dårligt nok har kunnet finde ud af at formulere det noget steds i den internationale presse, som stort set er lige så fundamentalistisk i sin tilbedelse af det fri marked, som de mest fanatiske nazister var i sin tro på sin egen udgave af den socialdarwinistiske ideologi.

Kineserne har i modsætning til den gamle industrialiserede verden en ærlig tilgang til økonomien, der her uden hykleri betragtes som en uadskillelig del af det politiske. For det kommunistiske partis

politibureau er der identitet mellem politik og økonomi. Politikken styrer økonomien og økonomien styrer politikken.

Fordelen ved at være en kæmpe nation, en kæmpe økonomisk virksomhed midt i verdensøkonomien, det globale marked, fordelene ved at være den suverænt største kommandostruktur midt i markedets nødvendighed, med alle de andres kun halvt indrømmedes indpladsering af sig selv under den økonomiske nødvendighed, kun halvt indrømmet politiske autonomi, vil sætte Kina som kongen af verden og i positionen som den ophøjede enhed, hvor firmaet er nationen over alle på det globale marked, mens resten af verden ligger på knæ for idealet om det fri marked som løsningen på alle problemer. Kina har muligheden for at agere som en økonomisk politisk enhed, en stor aktør på markedet, med alle de fordele det giver for et firma selv at kunne skrive de love, det helst vil virke under uden at skulle omformulere det til alt muligt andet.

Normer må, for at kunne stå som andet end ren pragmatisme og opportunisme, prætendere at ville stå på trods af udviklingen, på trods af den forudsagte fremtid. Den økonomiske nødvendighed og det fri markeds velsignelse får de gamle industrinationer til at slå de gigantiske knuder på sig selv. Alt hvad man hævder omkring det politiske systems suverænitet i forhold til det fri marked er ligegyldigt. De 50 000 milliarder kr., den vestlige verdens stater har ofret i forsøget på at redde markedet, beviser at man er parat til at bruge den sidste politiske magt alene med det formål at redde genstanden for sin tro. Hvis markedet var løsningen på alle problemer, har man med sin tilsidesættelse af det, undermineret genstanden for sin tro, selv om det netop sker som resultat af styrken i sin tro på den. Og hvis markedet ikke var løsningen på alle problemer, ja så har man tilsidesat og afsat de sidste af det politiske systems kræfter, og dermed fjernet det der kunne have været alternativet til markedet.

Hvis det politiske system ville, så kunne det selv definere sine problemer og gå efter løsningen på dem. Det kunne, i modsætning til det man ser nu, lære at se det økonomiske system med dets begrænsning, sig selv i sin begrænsning og forholde sig til de vilkår, der ligger i det økonomiske, frem for at lade det økonomiske system definere problemstillingerne og løsningerne for sig.

Det politiske system har med udgangspunkt i en kortsigtet [økonomisk rationalitet](#) ophøjet den globalt herskende vækstfilosofi til norm, og er parat til at synke ned sammen med det økonomiske system og de succeskriterier der er sit eget største problem. Det politiske system har identificeret sig med det økonomiske systems eget performativt selvnegerende ideal om uendelig økonomisk vækst.

[Knaphedens paradoks](#) manifesterer sig som den moderne verdens største paradoks. Væksten fører til mangel på olie, korn, protein og alt andet. Væksten fører til mangel og miljøproblemer, men man taler i en uendelighed om at producere sig ud af enhver mangelsituation.

Man orienterer sig, som om det vil være den vestlige verdens undergang, hvis man ikke fortsatte i nationernes og markedets kamp om velstand. Blind for det selvdestruktive i denne adfærd forlænger man sygdommen.

Først og fremmest fordi nationerne og markedets andre aktører orienterer sig som om tilværelsen må være en kamp for overlevelse, kan det blive et problem at overleve. Den socialdarwinistiske ophøjelse af kampen for overlevelse til meningen i livet er livets og dermed socialdarwinismens største trussel. Livet kan godt leves uden socialdarwinismen, men socialdarwinismen kan ikke leve uden sig selv.

Kun fordi menneskeheden bøjer sig for denne ideologi og agerer ud fra dens realitetsprincip, er mennesket blevet sin egen største trussel. Hvis mennesket med den velstand og rigdom, det har, ville leve for noget andet end det at mangfoldiggøre og berige sig i en uendelighed, så kunne det leve godt og sikkert her på jorden i mange år endnu. Men fordi det lever for at overleve, har det sikkert ikke lang tid tilbage. Skal det overleve, må det lære at leve for noget andet end det at overleve.

Forfatter: Cand Phil Steen Ole Rasmussen. (tlf. 36 93 23 63)